

RÅDETS BESLUT

av den 30 mars 2004

om bemyndigande för Tyskland att tillämpa en åtgärd som avviker från artikel 21 i det sjätte direktivet 77/388/EEG om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättnings-skatter

(2004/290/EG)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund⁽¹⁾, särskilt artikel 27.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag, och

av följande skäl:

(1) Tyskland har i två skrivelser till kommissionen, vilka registrerades vid kommissionens generalsekretariat den 1 september 2003 och den 12 november 2003, begärt att få införa tre åtgärder som avviker från artikel 21.1 a i direktiv 77/388/EEG i syfte att förhindra skattefusk och skatteundandragande.

(2) Det har skett betydande förluster av mervärdesskatt i bygg- och anläggningsbranschen och i branschen för städning av byggnader i sådana fall där mervärdesskatten öppet angetts på fakturan men inte betalats in till skattemyndigheterna, och där mottagaren utnyttjat sin avdragsrätt. De aktörer som begått oegentligheter kunde inte identifieras, eller identifierades för sent för att de skulle kunna krävas på den förlorade mervärdesskatten. Antalet sådana fall har ökat i sådan utsträckning att det krävs rättsliga åtgärder. Förslaget att göra mottagaren betalningsskyldig för mervärdesskatten berör endast företag som kan utnyttja sin avdragsrätt. Privatpersoner berörs inte. Förslaget är begränsat till två specifika branscher där förlusterna av mervärdesskatt har blivit ohållbart stora. En liknande åtgärd har redan beviljats Österrike genom beslut 2002/880/EG⁽²⁾.

(3) Förluster av mervärdesskatt har också skett i samband med leveranser av fast egendom enligt artikel 13 B led g och h. Dessa leveranser är särskilt sårbara för bedrägeri och undandragande av mervärdesskatt i de fall där leverantören har utnyttjat möjligheten att beskatta leveransen. Fast egendom är en vara av högt värde, vilket innebär att även beskattningsunderlaget och förlusten av mervärdesskatt blir höga redan vid en enda transaktion. Möjligheten att beskatta leverans av fast egendom måste bibehållas för att mervärdesskattesystemet skall förbli neutralt. Under de särskilda omständigheter som gäller i samband med leverans av fast egendom och med beaktande av den särskilt stora risken förefaller förslaget att

göra mottagaren betalningsskyldig för mervärdesskatten vara den mest lämpliga lösningen. Genom förslaget undviks att såväl leverantören som mottagaren är betalningsansvariga för skatten. Ett dubbelt betalningsansvar skulle innebära en större ekonomisk risk för mottagaren och besvärliga återbetalningsförfaranden för skattemyndigheten. Vidare förhindras att ansvaret överförs på en tredje person, t.ex. en notarie, vilket skulle medföra högre kostnader för leverantör och mottagare. Åtgärden kommer i praktiken endast att omfatta leveranser mellan skattskyldiga personer och är således begränsad till vissa särskilda fall.

(4) Åtgärden påverkar inte det mervärdesskattebelopp som skall betalas i det sista konsumtionsledet och har ingen inverkan på gemenskapernas egna medel från mervärdesskatt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Genom avvikelse från artikel 21.1 a i direktiv 77/388/EEG, i dess lydelse enligt artikel 28 g i det direktivet, skall Förbundsrepubliken Tyskland bemyndigas att från och med den 1 april 2004 ange mottagaren av de varor och tjänster som avses i artikel 2 i det här beslutet såsom betalningsskyldig för mervärdesskatten.

Artikel 2

Mottagaren av varor och tjänster får anges såsom betalningsskyldig för mervärdesskatten i följande fall:

1. När städtjänster i byggnader utförs åt en skattskyldig person, utom om tjänstemottagaren inte hyr ut mer än två bostäder, eller när bygg- och anläggningsarbeten utförs åt en skattskyldig person.
2. När fast egendom levereras enligt artikel 13 B led g och h och leverantören har utnyttjat sin rätt att beskatta leveransen.

Artikel 3

Detta beslut upphör att gälla den 31 december 2008.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2004/15/EG (EUT L 52, 21.2.2004, s. 61).

⁽²⁾ EGT L 306, 8.11.2002, s. 24.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 30 mars 2004.

På rådets vägnar

M. McDOWELL

Ordförande
